

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520449616/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Aar fik det i sin Magt, nogenlunde at tilfredsstille; idet han 1836 med kongelig Bevilling og Understøttelse besøgte Naboriget Sverrig, indtil Stockholm og Upsala, og to Aar derefter Hansestæderne og Vestkysten af Hertugdømmerne og Nørrejylland, lige indtil Ringkjøbing. – Den sidste har han beskrevet i „Vestlig Profil af den cimbriske Halvøe” (hvori dog hele Vestkysten indtil Skagen er medtaget); og af den anden har han i sin „Svithiod” fremsat isolerede poetiske Momenter, men tænker at beskrive den mere sammenhængende i ubunden Stuil. – Herude i Fædrelandet har han gjort sig bekendt med flere Egne af Øerne og med hele Jylland.

Der gives maaskee faa Mennesker – naar undtages de, som førte et længere Krigerliv, – der have sluppet vel, skjøndt just ikke altid heelskindet, ud af saamange Livsfarer, som B.

Allerede som Aarsbarn var B. ikke langt fra Døden: Faderens Ven, daværende Rector Schjødt i Randers, var i Feriebesøg i Vium, og tog saa engang Barnet, kjælede for det, og hvystede det omkring; men slaar uforsigtigviis dets Pande mod en Bjeike i Loftet, saa det daaned, og den arme Rector var nær ved det samme. Barner kom jo tillive igjen, som vitterligt er; men det skal have været med Nød og neppe.

Et Aarstid eller saa derefter, – han havde nylig begyndt at gaae ene, og kan naturligviis ikke selv huske Begivenheden, men den senere af Faderen gjentagne Fortælling – skete det en Sommeraften, at Gaardhunden satte sig til at tude lige opad mod Kirkeporten. Under denne Maestoso komme Tjenestefolkene hjem fra Marken, og een af dem siger i Forbigaaende: „Hvem mon det er, Pasop nu *tuder ud?*” – Hertil svarer Rygteren – som bestandig var anseet for *synsk*: „Kan I ikke see, at det er Forpagterens Kone, de bære til Graven?” – B.s Fader havde paa den Tid en Forpagter, boende i Præstegaarden, hvis Kone var frugtsommelig. Nogle Dage efter skeer det, at en *Biemand* af Byen, som i Sværmetiden daglig havde Tilsyn med Bierne i Haven, glemmer at lukke en Laage, da han gaaer ind at tage vare paa en nysudfaret Sværm. Et Ungnød kommer fra Toften færende ind i Haugen, gjør sine velbekjendte Caprioler, og, inden Biemanden kan forhindre det, smækker en Kube overende. Ved saadan en Begivenhed anfaldt de opirrede Beboere alt Levende. – Ungnødet blev det første Offer, og en Hest, der stod tøjret i Toften tæt ved Haven, det næste – begge bleve stukne ihjel. Den lille B. skulde havt samme

Selvbiografi

Skjæbne, hvis han ikke et Øjeblik førvejen var bleven ført ind i Huset fra sin Leg med Blomsterne i Haugen. – Skjøndt Catastrophen ikke egentlig angaar ham selv, finder han det, med Hensyn til den nære Livsfare, for Fuldstændigheds Skyld, rigtigst at tilføje den. – Biemanden, som i sit Kald stedse havde Flor for Ansigtet og Lufvanter paa Hænderne, havde ikke sikret sine Underparter saa vel, at jo nogle Bier havde fundet Vej gennem Smaahuller i hans Buxer. Hvad de frygtelige Insecter bestilte derinde, viste vor gamle Biemand, idet han foer ind i Gaarden, og i Costume dandsede een for ham selv serieux Entrée – men et Divertissement comique for Tilskuerne; blandt hvilke den frugtsommeige Kone loe saa voldsomt, at hun paa Stedet foer ilde, og kort efter – døde.

To Gange er B. faldet ned saa højt oppe fra – een gang fra et Loft, en anden Gang fra et Træ, – at han tabte Bevidstheden; men tog dog ingen betydelig Skade. Havde han her let ved at komme ned af Træet, da fandt det modsatte Sted for ham paa Falster. Han havde her i en Skov skudt en Høg, som blev hængende i nogle af de øverste Kviste af en høj og rank Bøg. Sit Bytte maatte B. have Fingre i; det kunde jo ikke være anderledes. Med Møje naaede han op til Toppen; men i det han med den ene Haand griber den dyrebare Høg, gaar Grenen, han træder paa, istykker, han taber Holdet med den anden Haand, og skrider – dog ikke længere end til en kløftet Green, der spænder ham forfra om Halsen. Nu var han i yderste Fare for at kvæles, men heldig nok, til i det rette Øieblik at faae saaledes fat med Hænderne, at han kunde hæve Halsen ud af dens Klemhærke. Havde dette Redningsmiddel glippet, vilde den stakkels B. være bleven anseet som Opfinder af en ny Maade at hænge sig paa.

At Vandet er et farligt Element, har B. mange Gange erfaret. – Da han kort efter sin Indtrædelse i Skolen (i Randers) vilde prøve at svømme i Fjorden, var han uden en øvet Kammerats Hjælp druknet; og var nær ved at gjøre samme Løfte, som hiin Græker: „At han aldrig vilde gaae i Vandet, før han havde lært at svømme.”

Kort efter kunde det alligevel hændt ham. Han var, ganske ene, i et Knubskib staget ned ad Fjorden efter Vildænder. Han møder en stor Galease, der kommer for fulde Sejl, og da han endnu ikke var saa indøvet i Stagningen, og ikke aner Faren, før Skibet er ham paa nogle faa Favne nær, saa var han uundgaaeligt kantret eller sejlet isænk, hvis Galeasen ikke i rette Tid havde løbet fast paa en Muddergrund,